

РЕШЕНИЕ

№ 2500

гр. София, 13.04.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 17.03.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Симона Иванова, като разгледа дело номер **11882** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

14

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК.

Образувано е по жалба на П. К. П. срещу Решение от 11.11.2016г., взето по Протокол № 94/11.11.2016г. на УС на Н..

Решението се оспорва като незаконосъобразно, взето в противоречие с чл. 169 АПК, в случаите в които се проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност. Сочи, че актът засяга неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя, като поражда резултат, обратен на целения и желан от него – да бъде определен за постоянен преподавател към Н. след класирането му на първо място при процедура на подбор. Мотивира твърдението за допустимост на съдебното производство, включително и с оглед приложението на чл. 6 ЕКПЧ. Актът бил издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Не били изложени фактически и правните основания по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, което препятствало възможността лицето да защити накърнените си права и законни интереси, както и преценката за релевантния материален закон. Принципите компетентност, прозрачност, публичност и равен достъп, последователност и предвидимост били нарушени. При подбора на преподаватели УС на Н. бил приложил критерий, който не е предварително

оповестен, нито в приетите Вътрешни правила, нито в обявата за провеждането му. Не били изследвани причините за реалното забавяне на делата, като са взети предвид констатации в доклад на ИВСС за периода 2012-2013г. единствено на него, не и на останалите трима кандидати в процедурата за избор на постоянен преподавател към Н.. Моли решението да бъде отменено, а преписката – върната за ново произнасяне по чл. 173, ал. 2 АПК.

В съдебното заседание жалбоподателят – редовно призован, се представлява от адв. Д.. Моли актът да бъде отменен по съображенията, изложени в жалбата. Претендира направените по делото разноски – държавна такса и възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА.

Ответникът – УС на Н., редовно призован, чрез юрист В., излага съображения за недопустимост на жалбата, алтернативно – за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, приема следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед № РД-00-33/03.10.2016г. на Директора на Н. е открита процедура за подбор на постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г. В заповедта са посочени условията, на които следва да отговарят кандидатите, какви са необходимите за участие в подбора документи и срокът за подаването им, както и по какъв начин ще бъде извършен подборът – чрез проверка по документи и събеседване.

Със Заповед № РД-00-37/14.10.2016г. на Директора на Н. е назначена Комисия за извършване на подбор на постоянен преподавател по Наказателно право и процес за провеждане на задължителното първоначално обучение на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017 г. с членове: заместник-директор на Н., заместник на Председателя на ВКС и трима съдии във ВКС.

На 19.10.2016г. е проведено заседание на Комисията, резултатите от които са обективирани в протокол № 1, приложен по делото. Видно от същия са постъпили документи на следните кандидати – П. К. П., М. Д. Д., П. Т. В. и Я. Ц. Д., съдии в СРС, които са допуснати до участие в процедурата за подбор и следва да представят – 5 броя постановени от тях и влезли в сила съдебни актове по наказателни дела от общ характер, писмен план на изложение за провеждане на обучение за един учебен час, както и че следва да отговорят на въпроси върху предоставените актове, писмени планове, при проверка за моралните качества, професионалната подготовка, уменията за преподаване, мотивацията за явяване на конкурса и други.

На 31.10.2016г. е проведено заседание на Комисията, резултатите от които са обективирани в протокол № 2, приложен по делото. На същото са приети постъпилите от кандидатите - 5 броя постановени от тях влезли в сила съдебни актове по наказателни дела от общ характер, писмен план на изложение за провеждане на обучение за един учебен час, справки и становища по чл. 22 от Вътрешните правила, предварителни становища, видно от които единствено кандидатът М. Д. Д. няма

нерешени дела, както и са формулирани въпроси към кандидатите в пет групи – професионална подготовка, кариерно развитие и мотивация за явяване на конкурса, преподавателски умения, работа в екип, психологически профил и етични качества.

Резултатите от проведената процедура за подбор на постоянен преподавател са обективирани в доклад от 01.11.2016г., представен на Директора на Н. за изготвяне на предложение до УС на Н. за одобряване на постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г., съобразно извършеното класиране: П. К. П. – 98,4 точки; П. Т. В. – 79,6 точки; М. Д. Д. – 64,6 точки, и Я. Ц. Д. – 62,8 точки. За извършване на класирането са съобразени последната атестация, извършена от В.; справка от В. за наложени дисциплинарни наказания, обръщане на внимание по чл. 327 ЗСВ и поощрения; справка от съответния административен ръководител относно броя на несвършените в срок дела през последната календарна година и до 19.10.2016г.; становище на съответната комисия за професионална етика; участия и получени оценки като временен преподавател в Н.. Съобразено е и проведеното с кандидатите събеседване, като са оформени и подробни оценки. На всички кандидати, с изключение на П. П., са отчетени слабите страни.

В докладна записка Директорът на Н. е предложил на членовете на УС на Н. да одобрят П. К. П. – съдия в СРС за постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г., като същият бъде командирован в Н. не за срок от една година, а за срок до завършване на обучението на младши съдиите до 03.07.2017г.

На 10.11.2016г. до членовете на УС на Н. е адресирано становище на П. П., видно от което няма неизготвени съдебни актове, по които определения в закона срок за произнасяне да е изтекъл, както и няма новообразувани наказателни, административнонаказателни и частни дела, които да не са насрочени за разглеждане в открито съдебно заседание. Видно от приложената справка към 31.10.2016г. съдия П. няма неизготвени съдебни актове /от обявяването за решаване до изготвянето им/ към 19.10.2016г. /л. 118; към 27.10.2016г. едно нерешено дело с дата на заседание – 12.10.2016 г.; л. 117/. Считано от 01.02.2016г. му е възложен 110-ти състав в СРС, НО с висящи 284 броя дела, който брой е намалял към 30.09.2016г. на 170. За периода от 01.02.2016г. до 30.09.2016г. са разпределени 356 нови дела, което го нарежда на шесто място сред колегите му по брой новопостъпили дела, а за същия период броят на приключените дела е 470 /на трето място по изготвяне на окончателните съдебни актове/. Към 28.10.2016 г. няма новообразувани ненасрочени дела /л. 119/.

Видно от протокол № 94 от проведеното на 11.11.2016 г. заседание на УС на Н., присъстват Председателят на ВКС и председател на УС на Н., Главният прокурор на Република Б., представител на Съдийската колегия на В., Д. на ЮФ на СУ „Св. К. О.“ и представител на Министерство на правосъдието. Отсъстващите трима членове – Министърът на правосъдието, Председателят на ВАС и представителят на Прокурорската колегия на В., са упълномощили трима от останалите четирима членове на УС на Н.. На заседанието Главният прокурор на Р Б. излага твърдения, че при участието на П. П. в предходна процедура същият не е класиран, тъй като се е явил с ненаписани дела. Сочи също, че през 2012 г. е имал 147 забавени дела, а през 2013 г. – 151, като продължителността на забавата за тяхното изписване била от 2 до 10 месеца, което „дори и за натовареността в СРС се явява нарушение на чл. 22 НПК за решаване на делата в разумен срок“. Водещ мотив да не бъде подкрепена кандидатурата от Главния прокурор и представителя на Съдийската колегия на В. е

системността при неизписване на съдебните актове в срок, а единствено с цел участие в процедурата за избор на постоянен преподавател към Н.. Председателят на ВКС не оспорва фактите за периода от 01.01.2012г. до 31.12.2013г., като уточнява, че кандидатът П. П. е получил изключително тежък състав и е започнал да намалява броя на висящите дела. Акцентира върху обстоятелството, че преценката на Комисията е обективна, той притежава необходимите качества, познания и умения, за да бъде постоянен преподавател в Н.. Сочи като ново обстоятелство изписването на 79 броя ненаписани дела. Д. на ЮФ на СУ „Св. К. О.“ и представител на Министерство на правосъдието подкрепят изложеното от Комисията, след което се пристъпва към гласуване. Проектът на решение за одобряване кандидатурата на П. П. е отхвърлен с 4 гласа „против“ на Главния прокурор на Р Б. и представителя на Съдийската колегия на В., упълномощени от представителя на Прокурорската колегия на В. и Председателя на ВАС.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е в срок, срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия, с оглед което за него е налице правен интерес от обжалването.

„Процесуалноправният интерес е инструментът за защита на засегнатите права и интереси, представляващи същността на материалноправния интерес, и съотношението е като средство към цел. Това е причината за изискването той да е налице към момента на оспорването - подаване на жалбата или искането за обявяване на нищожност. Процесуалноправният интерес е положителна процесуална предпоставка, от категорията на абсолютните. Той трябва да е личен - никой не може от свое име да търси съдебна защита на чужди права. Трябва да е и пряк, и непосредствен. Пряко засягане е налице, когато със самия акт могат да бъдат засегнати или са засегнати права и законни интереси, регламентирани от материалното право, т.е. се изменят, отменят или ограничават права, или административният акт създава права на трето лице, с което уврежда оспорващия или за които той поражда задължения./.../ В тази връзка следва да се има предвид решение № 5/17.04.2007г. по к.д. № 11/2006г., съгласно което „Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права“. Правният интерес следва да е правомерен, личен и обоснован, както и да е налице към момента на предявяване на претенцията пред съда. Преценката в тази насока е в правомощията на съда за всеки конкретен казус и по отношение на всеки един от оспорващите“ /ТР № 3 от 16.04.2013г. по тълк. дело № 1/2012 г., О. на ВАС/.

С Решение от 11.11.2016г., взето по Протокол № 94/11.11.2016г. на УС на Н., процедурата по подбор на постоянен преподавател по Наказателно право и процес приключва за съдия П. П., като на основание чл. 25, ал. 8 от Вътрешните правила продължава за допуснатия и оценен на второ място кандидат съдия П. В.. С оспореното решение не се постига крайната цел на подбора, но във всички случаи се засягат правата и законните интереси на кандидатите и поради това има различно действие по отношение на тях. За тези от тях, които не продължават участието си, той е негативен като резултат и се явява приключващ процедурата акт. Същата тази процедура е различна от процедурата пред В. за командироване на вече избрания постоянен преподавател към Н.. По тази причина жалбоподателят има правен интерес

да оспори акта, с който неговата кандидатура не е одобрена въпреки най-високото ѝ оценяване, тъй като се слага край на неговото лично участие и процедурата продължава без него, с гласуване на следващите кандидати, които отговарят на изискуемия профил. Като акт, засягащ пряко и негативно правата и интересите му, решението подлежи на самостоятелно оспорване от кандидата, предложен от Директора на Н. за привличане като постоянен преподавател поради най-високото оценяване от назначената нарочно комисия /ТР № 2 от 22.04.2008 г. по тълк. дело № 21/2007г., О. на ВАС/. То по своята същност е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, по отношение на който законът не съдържа изрична забрана за обжалване. Поради това и с оглед на конституционната норма на чл. 120, ал. 2 оспорването им е допустимо /Решение № 21 от 26.X.1995 г. на КС на РБ по к. д. № 18/1995 г.; Решение № 6662 от 06.06.2016г. по адм. дело № 1736/2016г., VI отд. на ВАС/. Наличието на изрична, самостоятелна, законово определена компетентност на УС на Н. и липсата на забрана за оспорване на акта, издаден в изпълнение на тази компетентност, по съдебен ред създават материалноправната и процесуална административна правосубектност на УС на Н. /Решение № 2928 от 28.02.2012 г. по а.д. № 15621/2011 г., VII отд. на ВАС/.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 25, ал. 6-8 от Вътрешните правила за организацията и реда на учебната дейност, подбора и възнагражденията на преподавателите в Н. след извършване на подбор от назначената комисия и предложението на Директора на Н. УС на Н. следва да одобри за съответната длъжност кандидата, класиран на първо място, или съответно – ако не го одобри, по предложение на Директора на Н. да проведе гласуване за следващите кандидати, които отговарят на изискуемия профил. Н. институт на правосъдието е юридическо лице, което „се ръководи от управителен съвет, в състава на който се включват петима представители на Висшия съдебен съвет и двама представители на Министерството на правосъдието“ и се управлява и представлява от директор /чл. 252, ал. 1 във връзка с чл. 255, ал. 1 и чл. 250 ЗСВ във връзка с § 1, т. 1 ДР АПК/. Неговите решения се приемат с мнозинство повече от половината от членовете му, като в конкретния случай са налице изискуемите кворум /4 от членовете на УС, които присъстват, трима, от които са упълномощени от тях/ и мнозинство за отказ при определяне за постоянен преподавател П. П. /4 гласа „против“, 3 гласа „за“ – чл. 13, ал. 1, чл. 14-16 от Правилника за организацията и дейността на Н. и неговата администрация, приет на основание чл. 263 ЗСВ във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗНА/. Пълномощните на отсъстващите членове на УС на МП не са приложени към преписката, за да се удостовери представителната власт на присъстващите членове да упражнят правото на глас при вземане на решението за избор на постоянен преподавател към Н.. В ЗСВ липсва изрична норма, която да разписва правомощието на УС на Н. да взема решението за избор на постоянен преподавател, по аргумент от противното на чл. 253 ЗСВ, а чрез делегация това е указано в чл. 11, ал. 1, т. 10 от Правилника за организацията и дейността на Н. и неговата администрация във връзка с чл. 253, т. 4 ЗСВ. Актът е приет от компетентен административен орган, поради което не е налице основанието по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

Така взетото решение е предпоставка за командироване на съдиите, прокурорите и следователите, привлечени като постоянни преподаватели,

което се реализира след решение на съответната колегия на В. по предложение на Националния институт на правосъдието /чл. 262, ал. 3 ЗСВ/. Предложението, което изготвя Н., е обвързано с избора на втория по ред кандидат в процедурата за избор на постоянен преподавател към Н., а именно – П. Т. В., съдия в СРС, да бъде командирована по чл. 262, ал. 3 ЗСВ. Решението за командироване по т. 4.1 на Съдийската колегия на В. от заседанието, проведено на 22.11.2016 г., касае командироването на вече избрания /привлечения/ като постоянен преподавател съдия, същото е взето при условията на обвързана компетентност и подлежи на оспорване пред ВАС /по подсъдност, Определение № 7237/30.12.2016г. по дело № 11882/2016 г. на АССГ/. С него не се избира лицето, което следва да бъде привлечено като постоянен преподавател, а единствено се приема решението за неговото командироване. Изборът на постоянен преподавател се осъществява от УС на Н. по предложение на Директора на Н. в производство, различно от това, с което се взема решение за командироването на избрания кандидат. Вярно е, че в ЗСВ липсва изрично разписана процедура за избор на постоянен преподавател, но същата е уредена във Вътрешните правила на Н., приети на основание чл. 11, ал. 1, т. 4 от Правилника за организацията и дейността на Н. и неговата администрация и чл. 253, т. 4 ЗСВ. В Правилника е посочено изрично, че УС на Н. определя броя и одобрява постоянните преподаватели и ги оценява за периода, през който са командировани в Националния институт на правосъдието /чл. 11, ал. 1, т. 10/, като е възпроизведена и законовата норма на чл. 262, ал. 3 от ЗСВ относно органа, който е компетентен да вземе решение за командироването на избрания преподавател /чл. 50, ал. 1 от Правилника/.

Съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Не е спазено изискването за подвеждане на осъществилите се в действителност факти под релевантния материален закон, допуснати са съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на кандидата за постоянен преподавател, което е предпоставка за отмяна на Решение от 11.11.2016г., взето по Протокол № 94/11.11.2016г. на УС на Н..

В ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. О. на ВАС е изложено следното: „необходимостта и задължителността на излагането на мотиви при издаване на акт от административния орган са решени с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 и ал. 2, т. 3 от З.. По този начин се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна

норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е предвидено единствено в случаите, посочени в чл. 15, ал. 3 от З.: когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. По изложените причини липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в нормативния текст условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт. При тяхното наличие органът е задължен да издаде акта. Когато органът действа при оперативна самостоятелност, предвидените нормативни условия също са задължителни. Обсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, е негово задължение съгласно чл. 11, ал. 1 от З., който не въвежда различни режими при различните форми на компетентност на органа. Въпреки предоставеното от закона право на действие при оперативна самостоятелност неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта. Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона“.

Осъществяването на фактическата обстановка е основание за издаване на административния акт, за произнасяне по отношение последващите права и/или задължения, които възникват в правната сфера на кандидата за постоянен преподавател по Наказателно право и процес. В ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на Върховния съд е посочено, че „мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото

разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива“. Мотивите към акта могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, което като не е осъществено така, че в достатъчна степен да са защитени правата, свободите и законните интереси на лицето, води до неспазване на законоустановената форма на атакувания административен акт“ /Решение № 7882/17.12.2014г. по адм. дело № 9791/2014г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 7743/25.06.2015 г. по дело № 2644/2015 г. на ВАС, Шесто отделение; Решение № 1320 от 29.02.2016г. по адм. дело № 4882/2015 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 1549/07.02.2017 г. по дело № 5102/2016 г. на ВАС, IV отделение/.

Процедурата за подбор на постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г., е открита със Заповед № РД-00-33/3.10.2016 г. на Директора на Н., в която са посочени условията, на които следва да отговарят кандидатите, какви са необходимите за участие в подборът документи и срокът за подаването им, както и по какъв начин ще бъде извършен подбора – чрез проверка по документи и събеседване. Видно от протокол № 1/19.10.2016г. на назначената със Заповед № РД-00-37/14.10.2016 г. на Директора на Н. Комисия, са постъпили документи на следните кандидати – П. К. П., М. Д. Д., П. Т. В. и Я. Ц. Д., съдии в СРС, допуснати до участие в процедурата за подбор. Същите е следвало да представят – 5 броя постановени от тях влезли в сила съдебни акта по наказателни дела от общ характер, писмен план на изложение за провеждане на обучение за един учебен час, както и да отговорят на въпроси върху предоставените актове, писмени планове, при проверка за моралните качества, професионалната подготовка, уменията за преподаване, мотивацията за явяване на конкурса и други. Видно от протокол № 2/31.10.2016г. на Комисията, са приети постъпилите от кандидатите - 5 броя постановени от тях влезли в сила съдебни актове по наказателни дела от общ характер, писмен план на изложение за провеждане на обучение за един учебен час, справки и становища по чл. 22 от Вътрешните правила, видно от които единствено кандидатът М. Д. Д. няма нерешени дела, както и са формулирани въпроси към кандидатите в пет групи – професионална подготовка, кариерно развитие и мотивация за явяване на конкурса,

преподавателски умения, работа в екип, психологически профил и етични качества. В този смисъл са спазени разпоредбите на чл. 17-21 от Вътрешните правила, като съобразно извършеното класиране кандидатурата на М. Д. Д. – 64,6 точки /трето по ред място/ не е обсъждана на заседанието на УС на Н. /доклад от 01.11.2016 г./.

Съгласно чл. 17 от Вътрешните правила постоянните преподаватели към Н. следва да притежават високи професионални и нравствени качества и да имат най-малко осем години юридически стаж. За удостоверяване на първите обстоятелства Комисията служебно изисква от допуснатите до събеседването кандидати – от В.: извършените атестации на кандидата; справка на наложените дисциплинарни наказания, обръщане на внимание по чл. 327 ЗСВ и поощрения на кандидата, като следва да се приложат актовете, с които същите са наложени, справка за неприключилите дисциплинарни производства; от административния ръководител – справка по чл. 210, т. 1 ЗСВ през последната календарна година и до момента на подаването; от Комисията за професионална етика към съответния орган – становище за нравствените качества. В конкретния случай за извършване на класирането са съобразени последната атестация, извършена от В.; справка от В. за наложени дисциплинарни наказания, обръщане на внимание по чл. 327 ЗСВ и поощрения; **справка от съответния административен ръководител относно броя на несвършените в срок дела през последната календарна година и до 19.10.2016 г.**; становище на съответната комисия за професионална етика; участия и получени оценки като временен преподавател в Н.. Към датата 19.10.2016г., видно от приложения от 31.10.2016г. протокол на Комисията, всички кандидати, с изключение на М. Д., имат нерешени дела. В този смисъл така поставеният обективен критерий в процедурата за подбор не може да бъде основание за поставяне на по-ниска оценка на П. П., в сравнение с П. Т. В., която също има нерешени дела /чл. 210, т. 1 ЗСВ/. Доказателства, че административният ръководител на СРС е обърнал внимание на съдия П. за допуснати от него нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата му, за което съответно да е уведомена съответната колегия на Висшия съдебен съвет, не са представени. Напротив – същите са опровергани от писмените доказателства, приложени към становището на съдия П. П. 10.11.2016г., преди провеждането на заседанието на УС на Н.. Доказателства, че на П. П. са наложени дисциплинарни наказания, не са представени по делото. Дори и да се приеме, че е налице обръщане на внимание по чл. 327 ЗСВ, същото не е дисциплинарно наказание /Решение № 13504 от 12.12.2016 г.

по а.д. № 5988/2016 г., VI отд. на ВАС/. На л. 59 е приложено писмо от 07.10.2016г. от Главния прокурор на Република Б., адресирано до Инспектората към В., за наличието на данни за сериозно забавяне на наказателни дела на съдия П. – към 30.06.2016 г. – 79 броя /неизготвени решения/мотиви/, а към 19.09.2016 г. – 171 броя, висящи на негов доклад наказателни от общ и частен характер дела, поради което е предложено разпореждането на проверка. Данни, че срещу съдия П. има образувана проверка, се съдържат в документите по преписката – заповед от 21.10.2016 г. на Главния инспектор към ИВСС, но не и за приключило дисциплинарно производство. На проведеното с кандидатите събеседване са оформени и подробни оценки, като на всички кандидати, с изключение на П. П., са отчетени слабите страни. С оглед горните обстоятелства и поставени обективни критерии, Комисията е класирала кандидатите, след което въз основа на докладна записка Директорът на Н. е предложил на членовете на УС на Н. да одобрят П. К. П. – съдия в СРС за постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г., като същият бъде командирован в Н. не за срок от една година, а за срок до завършване на обучението на младши съдиите до 03.07.2017 г.

Членовете на УС на Н. са се съобразили с класирането на кандидатите, като са обсъдили кандидатурата на П. К. П. – 98,4 точки; с близо 20 точки повече от класирания на второ място кандидат П. Т. В. – 79,6 точки. На проведеното заседание членовете на УС на Н., при условията на оперативна самостоятелност, са изразили своето становище относно определянето на П. П. за постоянен преподавател. Главният прокурор на Република Б., от свое име и от името на представителя на Прокурорската колегия на В., излага твърдения, че при участието на П. П. в предходна процедура същият не е класиран, тъй като се е явил с ненаписани дела. Сочи се също, че през 2012 г. е имал 147 забавени дела, а през 2013г. – 151, като продължителността на забавата за тяхното изписване била от 2 до 10 месеца, което „дори и за натовареността в СРС се явява нарушение на чл. 22 НПК за решаване на делата в разумен срок“. Мотивът да не бъде подкрепена кандидатурата и от представителя на Съдийската колегия на В., от свое име и от името на Председателя на ВАС, е както системността при неизписване на съдебните актове в срок, така и, че това е сторено с цел участие в процедурата за избор на постоянен преподавател към Н.. Изложените за периода 2012 г. – 2013 г. данни, за удостоверяването на които са приложени писмени доказателства, са преценени субективно, не са били обсъждани от Комисията в хода на процедурата, тъй като такава информация не е била

изискана с оглед заповедта за откриване процедурата за подбор /Решение № 13504 от 12.12.2016г. по а.д. № 5988/2016 г., VI отд. на ВАС/. Служебно на основание чл. 22, ал. 2, т. 2 от Вътрешните правила от Комисията е изисквана **справка от съответния административен ръководител относно броя на несвършените в срок дела през последната календарна година и до 19.10.2016г.** Не е поставен като обективен критерий наличието на ненаписани дела за по-ранен период, какъвто се сочи от Главния прокурор на Република Б. и от представителя на Съдийската колегия на В., а именно: 2012г.- 2013г. Неизготвените в срок мотиви към съдебните актове като обстоятелство биха могли да се съобразят, ако първоначално е било поставено подобно изискване към всички кандидати, подали своите документи за участие в процедурата. По този начин би се спазил и принципът „равенство“ /чл. 8 АПК/, че заинтересованите от изхода на производството лица имат равни процесуални възможности да участват в защита на своите права и законни интереси. Нещо повече, в пределите на оперативната самостоятелност, както е и конкретният случай, сходните случаи се третират еднакво /чл. 4, чл. 6 АПК; Решение № 4662 от 19.04.2016г. по адм. дело № 13648/2015г., VII отд. на ВАС/. Не са представени доказателства, че спрямо кандидатурите на М. Д. Д., П. Т. В. и Я. Ц. Д., също съдии в СРС, са изискани доказателства за по-ранен период от посочения от Комисията. Недопустимо е да се поставят нови, допълнителни критерии към някои от кандидатите, които да бъдат обсъждани едва от компетентния административен орган, а не от помощния към него /назначената от Директора на Н. комисия за извършване на подбор/, който всъщност е събрал необходимите документи и становища, провел е събеседване с кандидатите, поставил е оценки и е извършил класирането /чл. 23-25 от Вътрешните правила/. Не се приема за правилно твърдението на процесуалните представители на УС на Н., че последният не е имал право, нито задължение да извършва съпоставка с качествата на другите кандидати. Напротив, установявайки, дори и най-малко съмнение в обективността на изводите на назначената Комисия, е следвало да събере доказателства за опровергаването му, а не да отказва одобряване на кандидатурата на П. П. по критерий, допълнително въведен, за който от кандидатите в подбора нито са събирали доказателства, нито по такъв критерий същите са оценявани. Превратно е тълкувано, че констатацията за нерешени дела за период, различен от определения по чл. 22, ал. 2, т. 2 от Вътрешните правила, е извод за липсата на високи професионални и нравствени качества – чл. 49, ал. 1, т. 1 от Правилника. Ирелевантно в случая е обстоятелството, че

в предходната процедура за избор на постоянен преподавател по Наказателно право и процес също е отхвърлена кандидатурата на П. П., поради което и не подлежи на изследване изборът на постоянен преподавател по Гражданско право и процес - съдия П. С. /протокол от проведеното заседание на УС на Н. от 29.09.2016г; чл. 13 АПК; Решение № 2596 от 24.02.2014 г. по адм. дело № 4583/2013 г., V отд. на ВАС/. При наличните доказателства, с които УС на Н. е разполагал към датата на провеждане на заседанието – 11.11.2016г., то е следвало да прецени фактите, извеждащи се от тях, в съвкупност с оглед критериите, които са посочени в заповедта за стартиране на процедурата по подбор, както и със служебно изисканите документи от Комисията, като се уточни, че последното е правна възможност за помощния орган, не и задължение. Издаването на акта в условията на оперативна самостоятелност не означава, че не следва да бъде извършена съдебна проверка спазено ли е изискването за законосъобразност съгласно чл. 169 АПК. „Осъществяваната проверка, освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки, включва и произнасяне по въпроса дали не е упражнил превратно предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона“ /Решение № 13504 от 12.12.2016 г. по адм. дело № 5988/2016 г., VI отд. на ВАС/. Административен акт, издаден при неправилно упражнена оперативна самостоятелност, е нецелесъобразен /§ 1, т. 3 ДР АПК/. „Следва да се има предвид и че един от основните принципи на административния процес, а именно - този за последователност и предвидимост, изисква от административните органи своевременно да огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му /чл. 13 АПК/. Наред с това, по силата на чл. 12, ал. 1 АПК, установяващ принципа на публичност и прозрачност, органите са длъжни да осигуряват откритост, достоверност и пълнота на информацията в административното производство“ /Решение № 1232 от 25.01.2013 г. по адм. дело № 11926/2012 г., VII отд. на ВАС/.

В случая се констатира, че Решение от 11.11.2016г., взето по Протокол № 94/11.11.2016г. на УС на Н., е незаконосъобразно издадено, немотивирано /чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК/, при наличието на факти, които не са обсъдени в хода на класирането, обхващащи период, различен от този, за който са събрани доказателства, приложени са критерии само за един от кандидатите в процедурата, а не по отношение на всички – предпоставка за отмяната на акта по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т.

2 и т. 3 и чл. 35 АПК. УС на Н. не е освободен от задължението да изясни релевантните обстоятелства, при правилно прилагане критериите за оценка, при спазване на принципите по чл. 49, ал. 3 от Правилника за организацията и дейността на Н. и неговата администрация компетентност, прозрачност, публичност и равен достъп. Въпреки, че естеството на спорния въпрос изисква връщането на делото на компетентния административен орган по чл. 173, ал. 2 АПК за спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, то това не би могло да се осъществи предвид резултата, който се цели с избора на постоянен преподавател по Наказателно право и процес на кандидатите за младши съдии, випуск 2016-2017г. /Решение № 13504 от 12.12.2016г. по а.д. № 5988/2016 г., VI отд. на ВАС/. За обучението на младшите съдии, випуск 2016-2017г., по Наказателно право и процес е избран вторият класиран кандидат П. В., командирован с решение по т. 4.1 на Съдийската колегия на В. от заседанието, проведено на 22.11.2016г. /чл. 25, ал. 8 от Вътрешните правила/. С връщането на преписката за ново разглеждане по чл. 173, ал. 2 във връзка с чл. 174 АПК не би могла да се реализира целта на закона – административният орган да обективира своята воля обективно и безпристрастно, третирайки еднакво сходните случаи и поставяйки еднакви условия за допускане и класиране на кандидатите. Обучението на младшите съдии, випуск 2016-2017г., приключва /чл. 249-263 ЗСВ/, а решението за избор на постоянен преподавател и неговото командироване е със срок 03.07.2017г. и не би предизвикало никакъв правен ефект за конкретния випуск, нито за следващия 2017-2018г., за който следва да бъде проведена нова процедура за подбор на постоянен преподавател.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер от 10 /десет/ лева, а в полза на представляващия го адв. Д. – възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева, определен по реда и условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 38, ал. 2 във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, доколкото искането на последния е направено своевременно и същият е оказал безплатна правна помощ по договор за правна защита и процесуално представителство от 10.02.2017 г. /л. 2; л. 103-107/.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 АПК, *Административен съд София-град*, Второ отделение, 22-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. К. П. Решение от 11.11.2016г., взето по Протокол № 94/11.11.2016г. на УС на Н..

ОСЪЖДА Национален институт на правосъдието с адрес: [населено място], [улица] да заплати на П. К. П. с адрес: [населено място], [улица], ет.2, кабинет № 215 сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща платената държавна такса.

ОСЪЖДА Национален институт на правосъдието да заплати на адв. Ю. Д. сумата с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита на П. К. П. по чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на РБ.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

Съдия: